

Egy év külföldön

Sok diák gondolkodik a külföldön való tanuláson. Én is egy ilyen diák voltam, de én eldöntöttem, hogy meg is fogom valósítani ezt az álmot. Ehhez segítséget az AFS (American Field Service) nevezetű önkéntesekből álló szervezet adott nekem.

A legfőbb oka a kiutazásomnak az volt, hogy megismerjek egy másik kultúrát, hogy tapasztalatot szerezzek és nem utolsó sorban az, hogy nyelvet tanuljak. Az AFS szervezeten keresztül a külföldre vágyó diákok önkéntes fogadó családokhoz kerülnek, akik választhatnak a több száz nemzetiségű középiskolás közül, hogy kivel szeretnének eltölteni 3, 6 vagy akár 10 hónapot. Én is egy ilyen fogadó családdal élek lassan 9 hónapja Észak-Olaszországban.

Az ittlétem alatt számos új dolgot tanultam meg, nemcsak önállóbb lettem, de rengeteg különböző kultúrával találkoztam, mivel a kint dolgozó diákok közül az egy körzetben lévők hetente találkoznak, megosztják a tapasztalataikat és élményeiket. Így van ez az én körzetemben is. Remek kis csapatunk van, akikkel segítjük egymást, ha lehet, közös utazásokat szervezünk. Így voltunk például Veronában, Firenzében, Velencében és még sorolhatnám. És természetesen megismertük az olasz embereket, az olasz iskolarendszert, az olasz hétköznapokat is.

Számomra legnagyobb kihívást talán az iskolarendszerben való változások jelentettek. Említhetném például, hogy 55 perces tanóráink vannak, vagy azt, hogy a tanítás alatt egy darab 10 perces szünetünk van, de mindez semmi ahhoz képest, hogy még szombaton is iskolába járunk. Először ez eléggé megijesztett, de rájöttem, hogy mennyi jó oldala van ennek a rendszernek is: azáltal, hogy plusz egy napot járunk a héten, és nincsenek óra közti szünetek, sokkal hamarabb végzünk a nap folyamán, így van, hogy 12 órakor már otthon tudok lenni, és az egész délutánom szabad. Az igaz, hogy sokkal megterhelőbb ilyen hosszú időn át folyamatosan koncentrálni, de megéri, ha utána több szabadidőnk van, amit arra fordíthatunk, amire csak szeretnénk. És persze Olaszországban ki ne találna más elfoglaltságot, mint az iskolában ülni? Emellett elég változatosak az iskolák. Minden iskolában különböző tagozatok vannak, ilyen például a klasszikus, ahol latint is tanulnak a diákok, vagy a nyelvi tagozat, ahol az anyanyelvük mellett 3 különböző nyelvet tanulhatnak az oda járók. Én ezekből a természettudományos tagozatot végzem, ahol emelt szinten és számban tanulok kémiát, biológiát és fizikát, valamint több reáltantárgyunk van, mint például matematika és informatika. Az iskolában figyelnek az interaktív oktatásra, így párosával laptopokat használunk az órák folyamán, amin dolgozhatunk az éppen adott témán, vagy információkat, képeket kereshetünk azzal kapcsolatban, ezzel is bővítve a tudásunkat. Természetesen nemcsak nekem volt új az itteni kultúra. A program része, hogy megismerjük egymás kultúráját, így nekem is kellett számos bemutatót tartanom a magyar iskolarendszerről, szokásokról és egyéb érdekes dolgokról. (Megjegyezném, hogy volt mit tanítani az ittenieknek, mert mint azt a vége felé már megszoktam, sokan nem ismerik, vagy tévesen gondolják az országunkról kapcsolatos tudnivalókat.) Visszont büszkén jelentem ki, hogy magyaros főzőest és természetesen a köztük lezajló beszélgetések során sok újdonságot tudtam mondani az itt szerzett barátoknak, osztálytársaknak és a fogadó családnak egyaránt.

Olaszország kicsit mást adott, mint amire korábban számítottam, igen az igaz, hogy rengeteg pizzát, lasagnét, carbonarat... stb, de ha Olaszországot említjük általában mindenkinek a meleg időjárás, a Colosseum, a szieszta, Szicília vagy akár a Maffia juthat

eszébe. Legalábbis nekem az jutott indulás előtt. Tapasztalatom szerint viszont az időjárás szinte teljes mértékben megegyezik az otthonival. Az én olasz otthonom egy viszonylag nagyobb faluban van, így nekem eléggé eltért minden elvárásomtól, emellett megtapasztalhattam az AFS által szervezett cserehéten belül, a déli olaszok életmódját is, ami szintén eltér a korábbi elvárásaimtól, de még az Észak-Olaszországban megszokottól is. Ez persze nem egy rossz dolog, sőt, így megtanulhatom, hogy nem szabad mindig az egyes sztereotípiákban bízni. Ez csak egy apró dolog, amit változásként könyveltem el magamban az ittlétem során, de emellett sokkal talpraesettebb lettem, segítőkészebb, elfogadóbb másokkal szemben, és ami talán a legjobb, hogy sokkal könnyebben szót értek bárkivel, és semmilyen helyzetben nem érzem magam kellemetlenül. Ez az utazás rengeteg önbizalmat adott, és bátran tudom ajánlani más vállalkozó szellemű diáknak is. Persze nem volt mindvégig teljes az öröm, voltak rosszabb napok, mint ahogy az mindenki életében vannak, voltak kellemetlen helyzetek, főleg az első hónapokban, messze a családtól, messze a megszokott élettől, de épp ezek a dolgok azok, amik segítettek abban, hogy sokkal nyitottabb legyek a világ felé, és megtanuljam megoldani a problémákat.

Mindent összevetve életem egyik legszebb élményeként tudok visszatekinteni az elmúlt időszakra, és izgatottan várom a még előttem álló 41 napot, amit csak úgy, mint a katonaságban, a centikkel már mi is számolunk vissza, viszont nekünk a napok számolása, amennyi időnk valójában van.

Bár honvágyunk az van mindannyiunknak, engem nagyon jó érzéssel tölt el, hogy van egy másik ház is, ahova tudom, hogy mindig szívesen várnak vissza, és a világ másik részén is vannak emberek, akikre mindig számíthatok. Ezután az élmény után, azokban a diákokban, akik külföldön töltenek egy évet, az otthon szó hallatán egyetlen kérdés jut eszükbe: melyik?

Medve Nóra

11. évfolyamos tanuló